

Felsőkrisztina

XV. évfolyam 4. szám

2014. TE DEUM

Felső-krisztinavárosi Keresztelő Szent János Plébánia, 1124 Budapest, Apor Vilmos tér 9., telefon: 356-0089

Szentmisék rendje :

Hétköznapokon reggel 1/28 és este 6 órakor

Vasárnap reggel 1/28, 9, 1/211, este 6 órakor

Hivatali órák:

Hétfőn, kedden, szerdán és pénteken

délelőtt 9-12, délután 1/25-1/26-ig

Isten és az Ő törvényei

Nyár van. A hőség már köztünk játszadozik. Véget ért ismét egy tanév és sokaknak a kikapcsolódás lehetősége is megadatik. Isten kezdetben elrendelte, hogy az embernek pihennie kell. Meglepő, hogy az Úr mennyire praktikusán osztja a parancsait, mégis sok törvényéről azt gondoljuk, hogy ok nélküli elvárás takar. Ezekről szeretjük azt állítani, hogy ez nem is az Ő akarata, csupán emberi akarat eredménye. Ez az apró és hétköznapi helyzet is rámutat, mennyire félreértjük a mindennapi eseményeket.

Isten folyton közénk akar jönni. Mi pedig mindig számúzzuk valami elvont, emberfeletti világba a gondolkodásával együtt. A hitünk nem csak időszakok és helyzetek szempontjából fontos. Nem csak a döntések és a kérések idején mérvadó. Ezért nem mindegy, hogy mennyire engedjük, hogy átformáljon. Jézus azt mondja, hogy „bennünk akar lakást venni.”

Számunkra úgy tűnhet, mintha minden szabály csak egy életidegen erkölcsi rendszer miatt lenne fontos. Ám az Istennel való kapcsolat az életet jelenti számunkra. Ő pedig semmi akadályt nem gördít a Hozzá vezető útra. A göröngyök okozói mi vagyunk, a bizalmatlanságunk.

Sokszor olyanok vagyunk, mint a kisgyermek, aki maga sem tudja miért, de nem meri kinyitni a szemét a sötétben. Miért nem merünk szembenézni a félelmeinkkel? Isten velünk van, nem hagy magunkra, ahogy Jung ajtajának felirata is hirdette: „vocatus atque non vocatus, Deus aderit” (hívod, vagy sem, Isten jelen lesz). Szabaddá váltunk a megkötöttségeinktől, a félelmeinktől, az illúzióinktól.

Az Egyház életének legjelentősebb eseményeit idéztük fel az elmúlt időszakban. Jézus kereszthalálát és feltámadását, a Szentlélek eljövételét. Megünnepeltük, hogy megszabadított az Úr, most pedig éljük meg jól ezt az ajándékot! „Az az Isten akarata, hogy tetteitekkel némítátok el az ostoba emberek tudatlanságát. Szabad emberek vagytok, de nem arra való a szabadságotok, hogy a gonoszság takarójának használjátok, hanem mint

Isten szolgálói (úgy éljetez velem). Mindenkit tiszteljetez, szeressétez a testvéri közösséget, féljetez az Istent!” (1Pét 2,15-17). Éljünk tehát Istennel! Legyen ez a nyarunk is tele a Vele való találkozásokkal! Keresztelő Szent János, közösségünk védőszentje, legyen útmutatónk ezen a hazavezető úton!

Molnár Miklós atya

Templomunk búcsúját június 22-én, vasárnap a 1/2 11 órai szentmisén tartjuk.

Ünnepi szónok: Pákozdi István egyetemi lelkész

A szentmise után agapéra várjuk a kedves testvéreket!

Krónika

Rövid időszakra kell visszatekintenünk a mostani számban: a nagyböjti és a húsvéti idő eseményeire.

Idén nagyböjtből már másodszor került sor a fáklás keresztútra, ezúttal a budaörsi Kálvárián. Külön írásban is beszámolunk róla.

A nagyböjti lelkigyakorlatot Ullmann Péter premontrei perjel atya tartotta, aki szentbeszédeiben a zsoldárok tükrében elmélkedett Jézus szenvedéséről.

Számos segítő jött el a Virágvasárnap előtti szombaton tartott kertrendezésre és templomtakarításra, hogy templomunk és környezete tisztán és rendben várja az ünnepet. Az elmúlt két esős év után végre idén ismét megtarthattuk a feltámadási körmenetet, melynek – örömeinkre – sokan nemcsak nézői, hanem résztvevői is voltak.

Húsvétvasárnap, a 9 órás szentmisét követően került sor a templomkertben épült szaletli megáldására. A barátságos építményt azóta már használatba is vették a plébánia közösségei, és alkalmas helyszínül szolgál a mise utáni beszélgetésekhez is.

Az **Ismerd meg!** – sorozat márciusban és májusban is felfedezőúton járt: előbb a Városligetet nézték meg, majd a Dohány utcai zsinagógát és múzeumot. Erről is külön írást találhatnak.

Májusban elsőáldozás volt templomunkban, erről is beszámolunk írásban és képen.

Május 31-én, szombaton tartottuk meg a tavaszi zárándoklatot. A szokásnak megfelelően Márton atya úti áldásával indult az 50 fős autóbusz az út első állomására, Ráckeve. Itt a több mint ötszáz éves szerb templomot csodálhattuk meg, és bővíthettük ismereteinket az ortodox liturgiáról. A katolikus templomban – mely testvértemplomunk, hiszen Keresztelő Szent János a védőszentje – Brezina Károly plébános atya fogadott bennünket, és mutatta be a neves helyi festő, Patay László freskóival díszített templomot. A templomlátogatás után – váratlan meglepetésként – az egész csoportot vendégül látta a plébánián.

Délután érkeztünk úticélunkhoz, Máriabesnyőre. A Szűzanya mosolya fogadott, mert az addig borongós nap itt napsütéssé változott. A kegytemplomban a litánián, a szentmisén és egyéni imádságban ki-ki kérhette Mária segítő közbenjárását.

Ha előretekintünk, két esemény lesz még a nyáron: templomunk búcsúját június 22-én, vasárnap, a 11 órás szentmisén tartjuk, ünnepi szónok Pákozdi István egyetemi lelkész lesz. A szentmise után agapéra várjuk a kedves híveket a templomkertben.

Amint már hirdettük, július 2-6. között kerül megrendezésre plébániai táborunk, ismét Bükkszéken. Június 22-ig még lehet jelentkezni, a régi és az új táborozókat szeretettel várjuk!

Zarándoklataink krónikája

Elsőáldozók lettek!

Májusnak mindig jelentős eseménye az elsőáldozás, amit kétévi hittanulás mellett féléves külön szentségi felkészülés, vizsga, szentgyónás előz meg. A családok márciusban egy lelkinappal, majd áprilisban egy közös zarándoklattal is készültek a gyermekek Jézussal való találkozásának ünnepére. Vácott, a Piarista Gimnázium adott helyet a lelki programnak, szentmisén pedig a váci Hétkápolna-kegytemplomban vettünk részt. A kegyhelyhez vezető párkilométeres utat szép Duna-parti sétányon, olykor az ártéri erdőbe is betérve tettük meg, így valódi zarándoklat is gazdagította a napot. A délután folyamán nem maradhatott el a játék és a fagyaltozás sem.

Május 18-án, vasárnap, a 9 órás szentmisén 24 gyermek járult először szentáldozáshoz: Arapovics Anna, Bákonyi Péter, Benke Sára, Dallos Balázs, Dallos Flóra, Dauner Mátyás, Dercsényi Bence, Heigl Dorottya, Hritz Nándor, Juhász Emese, Korsós Eszter, Kuzsmann Diána, Nagy Katinka, Ökrös Beatrix, Szabó Ágoston, Szabó Karola, Szakács Luca, Szarka Bálint, Szilágyi Barnabás, Szilágyi Célia, Szemrecsányi Olivér, Turcsányi Zita, Verseghi-Nagy Virág, Vidács Anna.

Kísérjük őket imáinkkal, hogy mindig hűségesek maradjanak Jézushoz!

Elkapott beszélgetés

- Szia! De régen láttunk Benneteket! Hogy vagytok? Minden rendben?

- Szia! Jajj, persze, minden rendben, tudod a sok munka, a gyerekek, a rohanás ...

- Ugye jöttök a plébániai táborba?

- Hmm. Hát ... hallottam már erről, ... de még nem tudjuk. Hol is lesz az idén?

- Bükkszéken, ahol tavalyelőtt is jártunk! A Mátra és a Bükk között, a Bükk lábánál van ez a kis falu, Eger-től 25, Budapestől 134 kilométerre. Csodaszép hely, a házak egy domboldalon vannak, az ebédlő, a közös helyiségek és a sportolási lehetőség, a játszótér pedig a tábor bejáratának szintjén. Július 2. szerda délutántól július 6. vasárnap délig leszünk együtt.

- Kik lesznek ott?

- A plébániai családok, fiatalok, és idősebbek egyaránt. Ott lesznek a ministránsok, a kisgyerekesek is, sőt, jönnek nagyszülők, vannak, akik unokákkal, vannak, akik gyerekek nélkül. Már több mint százan jelentkeztek, de jó lenne, ha minél többen lennének! Tudod, az olyan jó, amikor együtt van a közösség!

- Jó, jó, de nekünk nagyon fontos, hogy legyen fürdőszoba!

- Van fürdőszoba! A faházak úgy vannak építve, hogy 2 szobához tartozik egy közös vizesblokk. Egy-egy család kap majd egy szobát, melyben 5 ágy van. Ha ötnél többen jönnek, akkor két szobát, azaz egy teljes házat kapnak. Az idősebbeket a lenti

kőházban található 2 vagy 3 ágyas szobákban szállásoljuk el, ahol a folyosó végén van a mosdó. A ministránsok, ha együtt szeretnének lenni, akkor az is megoldható: nemenként kapnak majd egy-egy szobát! Hálóságot, ágyneműt sem kell vinnünk, kapunk a helyszínen.

- A plébániai tábor olyasmi, mint egy lelki gyakorlat?

- Nem. A nyári tábor célja az együttlét. Mindennap lesz szentmise, velünk lesz Miklós atya és Zoli kispap is, de a lényeg, hogy néhány napon át együtt legyen a plébánia aprajagya egy szép környezetben.

- Milyen programok lesznek?

- Klasszikus tábori programok. Kirándulás, focizás, tábortűz, esti beszélgetések. Persze, szervezünk előadásokat is, hisz vannak közöttünk olyanok, akik hivatásuk miatt olyan érdekes területtel foglalkoznak, amelyről szívesen beszélnének egy tábori környezetben az érdeklődőknek. A gyerekfoglalkozásokat az anyukák tartják majd közösen, és tervezünk kirándulást. A programok megvalósítására várunk még ötleteket és megvalósítókat, hisz a tábort magunknak szervezzük, olyan lesz, amilyenné mi tesszük!

- És ha kánikula lesz?

- Tavalyelőtt újítták fel a bükkszéki strandfürdőt! Remélem lesz rá lehetőségünk, hogy kipróbáljuk!

- És a foci VB? Nem szeretnénk lemaradni a meccsekről!

- Az este 10 órakor kezdődő két focimeccs közös megtekintését beterveztük a programba!

- Mennyibe kerül a táborozás?

- A négy éjszaka és a teljes ellátás (4 reggeli, 3 ebéd, 3 vacsora) felnőtt díja 18.000 forint. A gyerekeknek 16.000 forint, fél adaggal 12.000 lesz a költség. A négy éven aluliak a szállásért nem fizetnek, a fél adagos ellátásuk 4.000 forintba kerül majd. A tavalyelőtti áron sikerült megszerezniük a tábort.

- Hogyan lehet Bükkszékre eljutni?

- Vagy egyénileg, vagy a plébániai különbusszal. A busz szerda délután indul a plébániáról és vasárnap délután indul vissza. Amikor kitöltöd az internetes jelentkezési lapot a www.felsokrisztina.net oldalon, akkor ott tudsz jelentkezni a különbuszra is és további információkat is ott adunk közre.

- Mi a jelentkezési határidő?

- Június 22. vasárnap a végső határidő! Eddig kell befizetni a sekrestyében az 5.000 forint előleget, valamint kitölteni az internetes jelentkezési lapot is!

Most ..., most hova rohansz?

- Még Te kérded?

Hát a sekrestyébe!

Nem szeretnék lemaradni!!

A beszélgetést lejegyezte:

Tóth Zoltán

fkabor2014@gmail.com

Szőnyi Erzsébetet ünnepeltük

A neves zenepedagógus-zeneszerzőt, templomunk hívét – aki több évtizede szoros családi szálakkal kötődik templomunkhoz – 90. születésnapja alkalmából köszöntöttük 2014. április 27-én vasárnap, a fél 11-es szentmisén.

Szőnyi Erzsébet, mint zenetanár, hűségesen követte és őrizte Kodály Zoltán szellemi örökségét. Több, mint 20 éven át vezette a Zeneakadémia középiskolai énektanár- és karvezetőképző tanszakát.

Főiskolai oktatómunkája mellett részt vállalt a magyar zenei nevelési módszerek, a Kodály koncepció nemzetközi terjesztéséből is.

Kimagaslót alkotott zeneszerzőként is. Gazdag életművében szinte minden műfaj megtalálható. A zene-művek között a pedagógiai célú hangszeres és énekes daraboktól a kamarazeneig, a daloktól a zenekari alkotásokig nagyon széles a repertoár. Különösen népszerűek színpadi alkotásai, operái, gyermekoperái.

Csak néhány példa hazai és külföldi elismerései közül: Liszt Ferenc-díj, Erkel Ferenc-díj, Magyar Köztársasági Érdemrend középkeresztje, Apáczai Csere János-díj, Bartók-Pásztory-díj, Magyar Örökség díj, Kossuth-díj. Szőnyi Erzsébetet számos hangversenyen ünnepelték tisztelői. A Zeneakadémián, a Vigadóban, a Szent Imre Gimnázium Dísztermében, és több más budapesti és vidéki helyszínen rendezett szerzői estek után templomunkban néhány egyházzenei kompozíciója csendült fel. Kórusunk a Szent Erzsébet tiszteletére, orgonára és kórusra komponált Miséjét énekelte Vörös Boglárka kíséretével, majd az eredetileg nőikarra komponált Salve Regina-t, melyet kórusunk számára írt át vegyes karra. Márton atya köszöntője előtt a 122. zsoltár szövegére írt kánon hangzott el, „Kívánjatok békét Jeruzsálemnek!” címmel.

Nagy megtiszteltetést jelentett, hogy e nagyszerű művek előadásával kórusunk köszönthette a jeles szerzőt születésnapja alkalmából. Nekem személyesen is nagy élményt jelentett volt zeneakadémiai tanárom műveivel való ismerkedés.

Kedves Tanárnő! Köszönjük!

Kívánunk még sok, örömben, egészségben és alkotó-kedvben töltött esztendő!

Tőkés Tünde

Június 14-én az esztergomi Bazilikában pappá szentelték Hodász András, Lakatos Bence, Marton Zoltán és Szemere István diakónusokat, és diakónussá szentelték Lindmayer Miklós V. éves kispapot.

Közülük ketten, Marton Zoltán és Lindmayer Miklós, az elmúlt években nálunk jártak Hívások vasárnapján.

Imádkozzunk mindnyájukért, hogy Isten jó szolgálói lehessenek!

VI. Pál Pápa imája a papi hivatásokért

Jézusom, lelkek isteni Pásztora, ki apostolaidat meghívtad és a lelkek halászaivá titted őket: vond magadhoz a buzgó és nemes ifjú lelkeket is, hogy tanítványaiddá és segítőiddé váljanak. Add, hogy érezzék a világ üdvözítése utáni szomját, amiért folyton megújítod papjaidnak keze által áldozatodat oltárainkon.

Add, hogy minél többen kövessék hívó szavadat, folytassák művedet a földön, építsék Titokzatos Testedet, az Egyházat. Add, hogy Egyházad a föld sója és a világ világossága legyen. Amen.

2013/2014 –

Pillanatképek a Bosco Szent János Kollégium szemszögéből

Idén, sajnos, nem voltunk túl aktívak a beszámolóknak terén, de most igyekszünk pótolni az elmaradásokat! Vannak, akik még mindig az augusztusi táborunkra emlékeznek vissza a legszívesebben – talán, mert annyira várják már az idei tábort -, ami Dágon volt, Szőcs László atya egyik plébániáján.

„Sátorban aludtunk, ezért máskor is elmennénk. Sok szabadfoglalkozás és sok vicces program is volt. Gyűjtöttünk fát és Miklós elkészítette gereblyéjét.”

(Hoffmann Máté – Müller Feri)

Év közben sok programot szerveztünk, minden hónapra jutott legalább egy. Igyekeztünk a legtöbb programba a többi csoportot is bevonni, mind nagyon jól sikerültek.

Nem kis energiába tellett, mire egyeztettünk néhány szerzetesrenddel, hogy jöjjenek el a ministráns-foglalkozásainkra közelebről bemutatni rendjüket a gyerekeknek. Ez talán nem is véletlen, mivel Ferenc pápa 2015-re meghirdette a szerzetesek évét. A sorozatot Krisztina nővér (Hernády Eszti) kezdte meg a Domonkos Rend bemutatásával november végén. Aztán januárban József atya volt a vendégünk a ciszterektől, majd februárban a ferencesektől érkezett két testvér, Aurél és Lénárd, végül májusban a jezsuita Koronkai Zoltán atya látogatott el hozzánk.

„Véleményünk szerint a foglalkozások többsége érdekes és sok izgalmat rejt számunkra. A ministránsok nagy része játékkal telik, kivéve, amikor nem. A ministráns-foglalkozások mindig az esti misén való közös ministrálásokkal kezdődnek.” (Sipos Matyi –Pályi Lőrinc)

Az adventi lelkigyakorlatot a kisebbek csoportjainak Marton Zoltán diakónus, a nagyoknak Horváth Zoltán István atya tartotta, melynek témája a család volt, kicsit készülve az októberi színódusra is.

Decemberben sokan szerepeltünk a Miklós atya rendezte pásztorjátékban. 23-án közös ministránskarácsonyt tartottunk Márton atyával és Miklós atyával, amire minden kollégium igyekezett valamilyen rövid műsorszámot összeállítani. Nagyon jó hangulatban telt az együttlét. 24-én a pásztorjáték előtt tartottuk a csoportunk karácsonyát. Az idei témánk a jó tulajdonság volt. Mindenkinek ki kellett választania az általa húzott személy egy jó tulajdonságát és azzal kapcsolatos

ajándékot készítenie. Nagyon ötletes ajándékok lettek.

Márciusban Esztergomba utaztunk közös ministránslelkigyakorlatra. Péntek este rendhagyó keresztutat jártunk. Nem egy kiépített keresztúton haladtunk végig, hanem csak azt tudtuk, hogy az utolsó állomás a Bazilika előtt lesz. Így indultunk el a sötétben. Kicsit kalandosra sikerült az út, miután úttalan utakra kényszerültünk a vár falain kívül, de mindenki nagyon élvezte. Még a csöndben való menetelés is egész jól sikerült.

Szombaton a kisebbeket Lindmayer Miki kispapunk próbálta ráhangolni a közelgő húsvéti ünnepekre.

„Nagyon tetszett, jó volt a hangulat, még ha néhányan rosszkodtak is. Oda tudtam figyelni, jó fej volt az atya. A téma kiváló volt, Krisztus élete és halála. Két része volt az elmélkedésnek, a második felében két csoportra osztottak minket. Iszonyú jó program volt.” (Gábrriel Zsófi)

A nagyoknak Krisztián, ferences testvér tartotta volna a lelkinapot, sajnos betegség miatt személyesen nem tudott eljönni, de küldött olvasnivalót és témákat, amikről magunkban és közösen is elmélkedhettünk. Talán nyugodtan mondhatom, hogy a gimnazista korosztálynak ez volt a legnagyobb élmény. Megtapasztalták azt, hogy milyen teljesen egyedül elvonulva a természetbe, gondolkodni az önmagunkkal, másokkal és Istennel való kapcsolatukról. Mindenki úgy tért vissza ebédelni, hogy bárcsak több idő lett volna, annak ellenére, hogy az elején mindenki félve indult el az „egyedüllétre”. Délután pedig a ministránsközösségben vállalt szerepünkről beszélgettünk, ami nagyon hasznos volt. Az esti imánkat ismét a városban, a kálvária kápolnájánál mondtuk el. A legfiatalabbak is örömmel adtak hálát azért, hogy az idősebbek között is jó barátokra leltek.

Nagybőjtben öt új ministránst avattunk, ami a ministránsoknak minden évben egy kiemelkedő közös ünnepe. A fáklyás keresztúton és húsvét hajnalban a hajnalváró szentmisén együtt vettünk részt. Mindkettő csodálatos élmény volt. A húsvéti szertartások és a próba mondhatni a megszokottak szerint folyt. Idén először rendeztük meg a Locsoló móka ministráns módra közösségépítő délutánunkat. Ezen az eseményen minden kollégium képviseltette magát: kb. 30-40 fő gyűlt össze locsolásra, közös játéokra.

Áprilisban, az esztergomi ministránstalálkozón,

sajnos, nem mi hoztuk el a kupát, de a közös együttlét volt maga a főnyeremény!

Május 1-jén, aki itthon maradt, Borosnyay Bencéék vendégszeretetét élvezhette: közös filmnézés és eszemizsom, amit már oly rég várt mindenki!

Május 30-ra kicsit spontán módon szerveztünk egy csapatot, hogy részt vegyünk Matolcsy Kálmán atya által szervezett esti dunai családos hajókázáson. Ez is szép élmény volt! Jövőre igyekszünk előbb szólni és többen menni!

Június 7-én pedig az egész évben várt ministráns focikupán mértük össze focitudásunkat a többi plébánia ministránsaival. Idén is jól szerepeltünk. A 3-4. osztá-

lyosaink 3. helyen végeztek, míg az 5-6. osztályosok büntetőrúgásokkal kaptak ki a döntőben, így ezüstérmét hozhattak haza. A gimnazista csapatunk az előkelő 4. helyezést érte el.

Az idei év záró programjaként június 13-ára közös sütögetést rendezünk. Reméljük, ez is hagyománnyá válik!

Ministráns csoportjaink lelkesen várják a közös plébániai tábort és -természetesen- a csoportok táborait is.

Azt hiszem, idén is fantasztikus, élményekben gazdag évet zártunk! Reméljük, hogy a jövő év is hasonló örömeket rejt számunkra! Mindenkinek jó pihenést, sok „rosszalkodást” kívánunk a nyárra! És ne felejtsetek el, hogy nyáron is lehet ministrálni!!!

Tíz éves a Néri Szent Fülöp kollégium

Fennállásunk tizedik évét ünnepelve május 26-ára, Néri Szent Fülöp áldozópap ünnepére egy kis plébániai mulatságot szerveztünk. Ráadásul az ilyen nagy számban összegyűlt időt családtagjainkkal együtt köszöntöttük. Illet ez nem csak a pezsgőhöz, hanem legalább ahhoz az igényhez is, hogy ennyi közös élményt valami arra érdemes módon legyen szokás felidézni. A fogadás, amelyet adtunk, lezajlott úgy, ahogy: Márton atya rövid beszédében felköszöntötte a kollégiumot – már csak így hívjuk mi is, és majd ezután is – és elmondta, milyen jó, hogy a szüleink annak idején a Felsőkrisztinát, nem pedig mást (és nem is az Alsót, hanem „minket”) választottak, valamint hogy ennek a szolgálatnak kisgyerekkorukban is odaadták őket (nos, minket) és így tovább. Hosszan is, mert mindez valóban régen volt már. Aztán rövid ideig ittunk és ettünk, és persze nem elfelejthető módon a kicsit nagyobbak a nagyobbakat cukkolták, mert ez így megy (hogy is mehetne máshogy), és mert zavarban lehettek, de azért annyira, úgy látszik, mégsem. Talán akkor igen, amikor kis fenekeinken, kerek szemekkel ültünk, és valaki emlékszik még egyik dékánunk szavaira is (itt, felsőkrisztinai argóban ez a vezető), ahogy bemutatkozott „Botond vagyok, hosszútávfutó”. Hát igen, ettől bizony meg lehet ilyedni néha, mert ez olyan, ez a riadalom, mint amikor a szegény kis harmadikosok még mindig elírják a jéket. Végül a tárgyra tértünk, és elmentünk vacsorázni. És, hogy ne felejtődjék el ez sem: ha ministránsnévvel (lásd Benedictus) gravírozott „szivartálcát” kapunk szuvenirjaul az éveknél, nem kérdéses, hogy lesznek, akik ezzel majd viccelődnek, netán még a gondolatot is valóra váltják. A jó ministráns is lehet néha rossz ministráns, vagy, hogy is van ez? Aztán előbb még készült rólunk egy igen elegáns csoportkép is a templomkertben, a Jézus-szobor előtt. A képen, mivel mi egy nyitott és jófej kóli vagyunk, néhány vendég is rajt’ van, akik velünk ministráltak a hatoson. Egy mondatot még a vacsoráról: ettünk egy nagyon finom országtorta-szilvapálinkás trüffel tortát is, úgy nézzétek, kedves olvasók.

Rédey János

A fáklyák mégis égnek

Április közepén, húsvét ünnepéhez közeledve ismét fáklyás keresztúti ájtatosság szerveződött, aminek segítségével a keresztény hívek Jézus szenvedéseinek és keresztre feszítésének eseményein elmélkedhettek. Idén a 174 méter magas budaörsi Kálvária-domb volt az úti cél. Szép számmal gyülekeztek a plébánia előtt kicsik, nagyok, felnőttek és idősek, majd rövid egyeztetés után mindenki helyet talált az autókban és elindulhattak az egybegyűltek. A plébániáról érkezőkhöz többen a helyszínen csatlakoztak, így a létszám még nagyobbra nőtt. A segítők szétosztották és meggyújtották a fáklyákat, gyertyákat, majd a jelentkezők között kiosztásra kerültek a stációk elmélkedései. Azonban az időjárás cseppet sem volt kegyes az ájtatosság megtartásához, mivel a nyitott dombon felerősödött csípős, hideg szél, gyakorta még a lángokat is eloltotta. Mégis a nagyszámú résztvevők fáklyái és gyertyái elég fényt biztosítottak a stációk felolvasóinak. A Kálvária kápolnánál Miklós atya bevezető imájával kezdődött az elmélkedések sora, majd az emberek a 14 állomáson keresztül haladtak a dombtetőn található Szűz Mária, János és Mária Magdolna szobraival körülvett fakereszthez.

A résztvevők számára meglepően megvilágított Krisztus útja a Golgotára, közben egyre jobban világossá vált, mit érezhetett, mire gondolhatott. Közvetlen közelről szemlélhették, ahogy Megváltónk reagál az őt érő szenvedésekre, fájdalmakra, megaláztatásokra, apró kedvességekre. Ahogy Jézus vitte a keresztyét, lényének meghatározó vonásai, valamint szíve bontakozott ki. Az állomásokon felolvasott gondolatsorok hidat építettek, mindennapi örömeink, küzdelmeink, fájdalmaink és Jézus utolsó órái között. Az ösvényen haladva fokozatosan bontakozott ki a kép: nem csak nagyböjti számvetés ez, de szembenézés újra önmagunkkal,

emberi mivoltunk alapjait érintő kérdésekkel és a változás pillanataival, ahogy az volt kétezer évvel ezelőtt is. Megmutatta, hogy az ember Isten ereje nélkül mennyire esendő és a benne való hit, a feltámadás reménye és az egymás iránti szeretet szükséges ahhoz, hogy teljes legyen az életünk. Cselekedeteinkben, szavainkban mennyire fontos az ő szava és az ennek megfelelő példamutatás a többi embertárs felé. Ezekért a gondolatokért érdemes máskor is elővenni a kérdéseket, vagy végigjárni a keresztutat, gondolkodni róluk, vagy beszélgetni másokkal.

Végül a gejzirkúp tetejéhez érve Budapest esti fényeinek panorámája tárult a szem elé. A keresztút Miklós atya záró imádságával fejeződött be, majd közös fotózásra került sor.

Lassan már nem csak a felnőttek, hanem a gyerekek is úgy érzik, hogy „nincs idejük” Istennel lenni, a vele való kapcsolatot építeni. Viszont ez az alkalom kitűnően segített, hogy újra hitet és erőt nyerjünk, mélyebben átéljük Isten végtelen szeretetét és közelebb érezzük megnyugtató jelenlétét.

Szádvári Anna és Honti András

Felfedezőben egy másik kultúrájánál, amely valahogy mégis rokon

Az Ismerd+ program-sorozat keretében elmentünk megismerni a zsidóság kultúráját. Ahogy ez kiderült, ez egy speciálisan magyar vallási irányzatuk zsinagógáján keresztül sikerült. A neológ zsidók ugyanis elsősorban nálunk vannak, mert ez az irányzat Budapesten alakult ki.

Érdekes volt számomra a múzeum. Főleg az első három terme tetszett. Bemutatta a Tórát, a családi ünnepeket és a közösségi alkalmakat. Néhány dolog érthetőbb lett még a Szentírásról is, vagy Jézus életéből. Ahogy például Benedek pápa hangsúlyozta, A Názáreti Jézus c. könyvében, hogy mennyire nagy lépés, hogy Jézus önmagát az új Tórának állítja be. Ugyanis, ahogy itt is megtudhattuk, a Tóra annyira szent a zsidóság számára, hogy még puszta kézzel hozzáérni sem szabad. Jézus pedig magát teszi a Törvény (= Tóra héb.) mércéjévé. Szép volt látni, hogy mennyire ragaszkodnak az Istennel való kapcsolatukhoz a zsidók, még akkor is, ha a törvényértelmezésükkel keresztényként nehéz azonosulni. A múzeum utolsó terme a holokausztot mutatta be. Tudom, hogy valahogy meg kell emlékezni az áldozatokról és arról a szörnyűségről, amit a nácik ezzel a néppel (is) tettek. Én azonban úgy éreztem, hogy ezt kicsit máshogy kéne. A múzeum első három termének felemelő hangulata után, egy kicsit romboló hatású volt ez a terem. (Nem is beszélve a teremben látható képekhez fűzött, merőben elfogult és egyoldalú történelem magyarázatról!)

A múzeumból a sírkerthez mentünk, majd a zsinagógába. Szép, mint épület; érdekes, mint szakrális tér. Jó volt itt az idegenvezetés. Nyitottságot és őszinteséget tapasztaltunk. Lehetett kérdéseket feltenni, amit én nagyon nagy örömmel fogadtam (bár a saját kérdéseimre kitérő választ kaptam). Érdekes volt hallani a zsidó hitközség életéről. A keresztények felé való nyitottságuk is tetszett. Végül a kertben az emlékhelyet néztük meg. Itt reálisan és méltán szerepelt kiemelt helyen, a katolikusok közül sok ember neve, akik életük kockáztatásával mentették a zsidókat (hiszen a megmenekült zsidóság több mint fele a katolikusok segítségének köszönhetette az életét).

Érdekes volt és még sok párbeszédet megérne az ezen az úton megismert hit. Jézus szeretetével és türelmével kellene közelednünk egymáshoz. Nekünk, magyaroknak, akiknek számtalan óriási tragédia volt és van jelen a történelmünkben, nem olyan nehéz megértenünk mások szenvedését. Persze, könnyebb, ha nem vádolnak minket ok nélkül, de hiszek a nagyvonalúság erejében. Nekünk mindig erőnk volt a nyitottság, a megelégedezett bizalom. Így kell most is szemlélünk a világot, és nem szabad belefásulnunk a saját sebeinkbe, de nem is szabad azokról sem elfelejtkeznünk, hanem ápolnunk kell azokat!

Molnár Miklós

A Szent Adalbert-díj idei kitüntetettje: Horváth Lászlóné Anna, egyházközségünk híve

Az egyházmegyei kitüntetést Paskai László bíboros alapította 2001-ben, Szent Család ünnepén. Az elismerést minden évben április 23-ához, Szent Adalbert, a főegyházmegye védőszentje napjához kapcsolódóan adományozzák. A Szent Adalbert-érem kitüntetés olyan világi személyiségnek adományozható, aki a főegyházmegye keretébe tartozó valamely egyházi szervezet javára magas színvonalon hozzájárult a feladatok eredményes ellátásához, a célok megvalósításához, keresztény értékek gyarapításához.

Horváth Lászlóné már évtizedek óta közösségünkhöz tartozik, gyermekei is itt ministráltak, ő maga pedig több ciklusban és jelenleg is a képviselőtestület tagja. A díjátadás ünnepi alkalmára indokolja, hogy kicsit jobban megismerjük őt.

Először egy rövid bemutatkozást kérünk, milyen út vezetett eddig az elismerésig?

Egy Veszprém megyei kis faluból, Dobáról származom, ahol hetven éve, húsvét vasárnap láttam meg a napvilágot. Itt jártam általános iskolába, majd Pápán közgazdasági technikus végzettséget szereztem. Mivel anyagi okokból nem volt lehetőségem nappali tagozaton felsőoktatási intézménybe járni, munka és család mellett szereztem több képesítést. Egy rövid ideig könyvelőként, majd programozóként és egy iskola gazdasági vezetőjeként dolgoztam, mielőtt a Püspöki Konferenciához kerültem.

Talán nem szerénytelenül, ha megemlítem, hogy tavaly, nyugdíjba vonulásomkor megkaptam a Püspöki Konferenciától a Pro Ecclesia Hungariae kitüntetést. Ezért nagy meglepetés ért, hogy a Főegyházmegye külön a Szent Adalbert nagyérem fokozatával tüntetett ki.

Az egyházközség hívei elsősorban a helyi közösségben végzett szolgálatokról ismernek. Mióta kötődsz a Felsőkrisztinavároshoz, és milyen feladatokban segíted a plébánia életét?

Negyvenöt éve költöztünk a Plébánia területére. Nagy Imre plébános úr kérésére kapcsolódtam be jobban a plébánia munkájába. Mivel gazdasági területen dolgoztam, egyértelmű volt, hogy a gazdasági ügyek megoldásában próbáltam segíteni. Jelenleg is ez a fő területem.

A Szent Adalbert-díj a főegyházmegye és a magyar egyház érdekében kifejtett munkádat ismeri el. Hogyan kapcsolódtál be az egyházmegyei munkába, melyek voltak számodra ennek a munkának a legkedvesebb területei?

A rendszerváltás hajnalán kerültem - mint külső segítő - a budapesti helynökséggel kapcsolatba. Akkor

még Esztergomban működött a Hivatal, Budapesten a helynök intézte az ügyeket. Leginkább az adózási, társadalombiztosítási ismereteimet tudtam hasznosítani, mivel ezek a területek az egyházi alkalmazottak előtt ismeretlenek voltak. Majd a Püspökkari Konferenciához kerülve, folyamatosan részt vettem a főegyházmegye (és a többi egyházmegye, egyes szerzetesrendek) gazdasági munkájának a kialakításában. Nagy örömmel gondolok vissza most húsz év után is az egyházmegyei zsinatra, amelyen nagyon sok témát megvitattunk. Arra a kérdésre, hogy melyek voltak számomra a legkedvesebb területek, azt tudom válaszolni, azok voltak, amelyek nagy kihívást jelentettek. Ide tartoznak többek között az iskolaindítások, és ide tartozik a plébániai számvitel kialakítása is.

1992-ben kértek fel a püspökkari titkárságon főkönyvelőnek, mondhatjuk úgy is: az Egyház gazdasági vezetőjének. Hogyan lehetett - különösen a rendszerváltás elején - a Magyar Katolikus Egyház megújuló gazdasági életét megszervezni, összefogni, tekintettel egyházunk szerteágazó intézményhálózatára, feladataira?

A felkérésre egy mondattal visszatérve meg kell említenem, hogy az akkori plébánosunk, dr. Nagy Imre atya ajánlott be engem tudtomon kívül a püspökkari titkárságra. A titkárság nem sokkal előbb alakult, még nem volt kiforrva, hogy mi is lesz tulajdonképpen a feladata. Ezért aztán az első években mindig „tűzoltással” foglalkoztunk. Mindig az a terület került előtérbe, ahol azonnal kellett valamit tenni, hogy a szabályokat felállítsuk, vagy a szabálytalanságokat elkerüljük (amennyire ez lehetséges volt). A Püspöki Konferencia gazdasági bizottsága nagy igyekezettel látott hozzá, hogy a legszükségesebb tudnivalókról, jogszabályokról értesüljenek az egyházmegyék, szerzetesrendek, plébániák, intézmények. Évről évre sok tájékoztatót, útmutatót

adtunk ki, amelyet olyan nyelven kellett megfogalmazni, hogy a területen nem járatos személyek is megértsék. Ezzel kapcsolatban van egy kedves történetem: Amikor 1993. év elején az első gazdasági tájékoztatót összeállítottam, elküldtem a gazdasági bizottság egy tagjának, Csoma János atyának Veszprémbe. Mikor elolvasta felhívott, hogy túl jogszabály ízű, nem fogják megérteni. Írtam egy másikat, azt is elküldtem (akkor még nem volt internet!), amire János atya azt mondta, hogy jól van, majd én „paposítom”. Vagyis egyszerűsített formában, hétköznapi nyelvre lefordítva adtuk ki az útmutatást. Aztán megtanultam én is ezt a nyelvet.

A gazdasági élet megszervezését, összefogását a rendszerváltás után meginduló ingatlan visszaadások és az intézmények indítása, az állami költségvetési források megjelenése kikényszerítette. Ehhez maga a titkárság nem lett volna elegendő, az egyházmegyénél és a szerzetesrendeknél is meg kellett szervezni a gazdasági munkát. Ma is azt gondolom, hogy ezt a nagy munkát csak a Szentlélek segítségével tudtuk elvégezni.

Egyre több világi alkalmazott került be a hivatalokba, akiknek a tudását igénybe lehetett venni a közös gondolkodások során. Felejthetetlenek az évi két alkalommal megtartott több napos továbbképzések. Itt lehetett látni, hogy a civil területről bekerült munkatársak milyen elkötelezetten akarnak megfelelni az egyházi elvárásoknak, s mennyire igénylik az iránymutatásokat.

Arra is gondot kellett fordítanunk, hogy az egyházi sajátosságok megmaradjanak a gazdasági munkában is, s hogy azok az állami jogszabályokban is megjelenjenek. Ez folyamatos, naprakész felkészülést, a történelmi egyházak gazdasági munkatársaival való jó kapcsolatot is igényelt. Ez a szerteágazó munka persze nem napi nyolc óra munkát jelentett. Egy ideig kora reggel mentem a hivatalba, hogy mielőtt megkezdődik a telefonáradat, a legfontosabb teendőket elintézzem. Hamar elterjedt az információ, hogy reggel hétkor már ott vagyok, így a korai munkakezdésről lemondtam. Persze mindehhez a családom biztosította a hátteret.

Tavaly vonultál nyugdíjba, az unokákkal való törődés bizonyára kitölti a felszabaduló idődet. Találsz-e módot

emellett is arra, hogy szakmai tapasztalattal, tudásoddal továbbra is segítséget nyújtsál?

Valóban nagyon sok időt töltök az unokáimmal, bár el kell mondanom, hogy amikor még mindennap elmentem dolgozni, akkor is igyekeztem minden lehetséges módon együtt lenni velük. Most persze ráérősebben élvezem a mindennapi találkozást.

A nagymamaság mellett a főegyházmegyei gazdasági munkában kicsit intenzívebben veszek részt, mint aktív koromban. Ez segít abban, hogy a nagy feladatokról „leálljak”, de a szakmai tudásomat naprakészen tartsam és gyarapítsam. S mivel a nagy felelősség alól felszabadultam, ezt a segítségnyújtást örömmel és élvezettel végzem abban a tudatban, hogy ezzel a szerény munkával is egyházunk ügyét szolgálom.

Szívből gratulálunk a rangos elismeréshez!

Az interjút Lukács Krisztina készítette.

A karitászhuharaktára

június 25 és augusztus 25. között zárva tart.

Kérjük, a nyári szünet idején ne hozzanak adományokat!

Csíksomlyó kapcsán

2014

Bizony fölmerült bennem, az M3-as autópályán robogva a korahajnali órákban, hogy talán a zarándokvonattal mégiscsak kényelmesebben eljuthatnék Csíksomlyóra. Kellemes meleg hétvége ígérkezett ezen a késői Pünkösdőn, így ez szóba sem jött, hisz mint MotorkerékPálos ez az egyik fő zarándoklatunk Csesztochova mellett, amit bizony motorral illik megközelíteni.

Kicsit már hazamegyünk a Hargita lábához, hisz „anya-egyesületünk” a Pálos rend ebben az évben telepedett vissza Erdélybe, Hargitafüredőre. Ez csupán alig húsz kilométerre van Csíkszeredától, ami épp kellemes távolságra van ahhoz, hogy egy hargitafüredői keresztalja gyalogosan érkezzon a Kissomlyó-hegy nyeregbe. Ez így is történt most első alkalommal Balla Barnabás Pálos atya vezetésével, akit az Úristen szolgálatra Hargitafüredőre rendelt. A közel harmincfős kis keresztalját két

motoros társunk is erősített, míg a többség, úgy huszonöt fő, motorral érkezett Csíkszeredára, ahol már várt minket kedves vendéglátók, akinek az udvarán parkoljuk le paripáinkat, már évek óta.

Nem nevezném magunkat keresztaljának, mert csak ez a molinó volt nálunk, ami alatt vonulhattunk...de azért a lelkülete már kezdett hasonlítani.

Hát, igen tényleg csak hasonlítani, mert bizony mi saját kútfőből nemigen tudtuk végig imádkozni és énekelni a hosszasan felfelé kanyargó utat. Csak a Szűzanya sietett segítségünkre, mert hogy-hogynem a zarándokvonat keresztaljával egymás mellé sorolt minket a Gondviselő

szeretete, így a kihangosított imáikhoz csatlakozhattunk. Amerre a szem ellátott, kisebb, nagyobb sorokban igyekezett mindenki felfelé, egy jól ismert helyre, egy találkozási pontra, mely a Nagy- és Kissomlyó között térségben felállított hármastól történik.

A bátrabbak meredekebb utakat választanak, mint a képen is látható, 1600-as években épített, Szent Anna kápolna felé ívelőket...

Idén elmaradt az eső, nagyon szép, meleg idő volt. Meg is telt a nyereg fél egyre, az ünnepi szentmise kezdetére, a Hármashalom oltánál. A szentmise főcelebránsa dr. Jakubinyi György, a Gyulafehérvári Főegyházmegye érseke volt, a nagyhatású szentbeszédet ft. Oláh Dénes marosvásárhelyi főesperes, plébános úr mondta.

Fáradtságos út eljutni Csíksomlyóra. Legyünk őszinték, messze van, kb. 700 km közúton. Nehéz a várost megközelíteni a temérdek autó és busz miatt, bejutni is nehéz a sok terelés miatt, parkoló helyet találni és sorolhatnám. És mégis, mindennek dacára, olyan lelki élmény megélni Pünkösdő ünnepét, hogy nem is kérdés, hogy nekivágjunk-e.

A Pálosok Szűz Mária tisztelete és szeretete lehet az oka, hogy épp Csíksomlyó közelében tudtak visszatelepülni Erdélybe.

Másnap, Pünkösdő vasárnapján, fenn Hargitafüredőn, a kis Pálos fakápolnában ismét megtapasztalhattuk a Szűz Mária gyengéd szeretetét.

Egy órával a szentmise előtt, mintha Tünde hívó szavára

jönnének, elkezdtek szállingózni a gyerekek és lassan összeállt a kis schola. Bizony nem volt Tünde, csak egy házaspár, akik hoztak egy kis orgonát és kicsi leánykájukat. Nem volt több nyolc, kilenc évesnél. Megérkezett a kiskórus is és annak a kicsi lánynak a vezetésével lezajlott a kóruspróba, az introitustól kezdve a zoltárokig minden. A kis schola vezető énekelt és úgy kísérté kis társait, hogy három éve tanul csupán, zongorázní.

A kis schola a szentmisén szépen helytállt, Barnabás test-

vér személyes indíttatású beszédet mondott az előző napi lelki élményei alapján, mely első csíksomlyói Pünkösdje volt.

Kedves testvérek, szeretettel ajánlom figyelmetekbe a nyári programok tervezésekor Hargitafürdő és a környék meglátogatását.

Zsabokorszky Zsolt

Elkalandozás az imában

KEK 2729 „Imádságunk megszokott nehézsége a szórakozottság. Vonatkozhat a szavakra és jelentésükre a szóbeli imában; érintheti – mélyebb szinten – azt, akihez imádkozunk a (liturgikus és személyes) szóbeli imában, elmélkedésben és szemlélődő imában. Üldözőbe venni az elme elszórakozásait egyértelmű a csapdájukba eséssel, miközben elegendő lenne visszatérnünk a szívünkbe: a lélek elszórakozása föltárja, hogy mihez kötődünk, és ennek alázatos tudatosítása Isten színe előtt növelni tudja az Iránta való („preferenciális”) szeretetünket, teljesen följáánlván neki a szívünket, hogy Ő tisztítsa meg. Itt harc folyik, itt választjuk meg, melyik úrnak szolgálunk.”

Taizéi Regula: „Ha elkalandoztál, mélyedj el újra az imában, mihelyt észrevetted elszórakozottságodat; tedd ezt anélkül, hogy siránkoznál. Ha imádság közben tapasztalnod kell gyöngeségedet, ne feledd, hogy Krisztus győzelmének záloga már a tiéd.”

Szalézi Szt. Ferenc: „Ha a szíved kószál és szenved, óvatosan vidd vissza a helyére és helyezd gyengéden a te Istened jelenlétébe. És ha soha semmi mást nem tettél egész életedben, csak a szívedet hoztad vissza és helyezted Istened jelenlétébe, habár újra és újra elfutott miután visszahoztad, akkor nem éltél hiába.”

Christopher Butler azt az orvosságot ajánlotta azoknak, akiknek az imádság közben elszórakozás elvette a kedvét, hogy az imádkozás elején minden alkalommal mondják ki azt a szándékukat, hogy most ezt az időt teljesen odaadják Istennek. Minden, ami ezután következik – hacsak tudatosan vissza nem vonom a kezdeti szándékot – imádságnak számít és fontossá válik Isten előtt. Bármí történik, ez most már Istené. Akár jó, akár rossz, akár kellemes, akár kellemetlen. A végén pedig ugyanígy: ismét odaadom utólag Istennek az egész időt, amit vele töltöttem, akárhogy is „sikerült”. Megvallom, hogy nem magamnak csináltam – tőlem most ez tellett – bízhatok abban, hogy elfogadja szegénységemet.

Formalizmus

Konstantin Koser ferences rendfőnök (1969):

„A modern ember, miközben igyekszik a tárgyi világot kívánságaihoz alakítani, nehezen tudja elviselni az imádság formuláit és rögzített formáit; egyszerűen ráragasztja a „formalizmus” megbélyegző jelzőjét. Nem látja be, hogy a formalizmus inkább az alanyban van, nem pedig a tárgyban. Ez gyakran abból ered, hogy nincs türelme ahhoz, hogy megértse a formulákat, hogy azokhoz alkalmazkodjék, józan értelemmel és bátor akarattal beillesse azokat életébe, közben némi erőfeszítést téve az önfegyelmzésben. Nem a formulákat önmagukban kell hibáztatnunk, hanem azok használatában a gépiességet és hanyagságot.”

Hollai Antal atya szentbeszéde Boldog Apor Vilmos püspök ünnepén

Kedves Testvérek!

Megható arra gondolni milyen hősiességgel védte Apor Vilmos püspök úr a győri püspökvár pincéjének kapujában, akár élete árán is, a gyöngéket, a védteleneket, az asszonyokat és lányokat a megbecsülésért. Ma

sajnos sokan vannak olyanok, akik nem

védik a nőket, sőt kihasználják védtelenségüket és maguk becsületesítik meg őket, akár a terjedő pornográfia, akár a szabad szerelem eszméje, akár a családon belüli erőszak, akár a szexuális szabadosság közzelfogásba írása által. És ezek a kísértések a hívő, keresztény ember életét sem kerülik el. Vajon mi adott erőt Apor Vilmosnak a hősi szeretet e bátor tettehez? Amikor ezen tűnődünk, halljuk a mai szentmise olvasmányában, az Apostolok Cselekedetei könyvéből, az apostoli zsinat határozatát, a levelet, amelyet Antióchiába küldtek. Benne ez áll: „elhatároztuk, hogy kiválasztunk néhány férfit... akik egész életüket Urunk, Jézus Krisztus nevének szolgálatára szentelték” (ApCsel 15,25-26).

Ez a vértanúság. A vértanúság nem abban áll csupán, hogy valakit megölnék, akár Krisztusért is, hanem abban áll, hogy egész életüket Krisztusnak szentelték. Ez az, amit a vértanúktól mi is megtanulhatunk. A mindennapok vértanúsága, amely nem kötődik kiválasztott életállapotokhoz, hanem minden megkeresztelt ember sajátos hivatása. A keresztségben ugyanis meghaltunk régi önmagunknak és újjászülettünk Krisztussal az új életre. Bele öltözködtünk Krisztusba (vö. Gal 3,27). Az már kinek-kinek a saját felelőssége, hogy ezt az új életet, milyen őszinteséggel és intenzitással éli meg. Ez nem a püspökök, a papok, vagy a szerzetesek sajátos hivatása, hanem a keresztény ember hivatása. Ezért nehéz keresztényként élni. A mai világban, főleg itt Európában, gyakran kényelmes kereszténységet

élünk, amely külsőleg sok mindent megad a vallásosság látszatának, de nem szenteli egész életét Krisztusnak. Farizeusi gondolkodás van bennünk, amely megtartja a betűt, de nem ismeri a tartalmat. Akarjuk ebben a szentmiseben mindnyájan megújítani keresztény elkötelezettségün-

ket, amely szerint gondolkodásmódunkban, szavainkban és tetteinkben is egészen Krisztusnak szentelt életet akarunk élni. Legfőképpen gondolkodásmódunkban, hiszen a tett a gondolataink gyümölcse. A gondolkodást kell átalakítani, hiszen a szív gyűlölete nem férhet meg a jámbornak tűnő cselekedetekkel. Először a szívben kell szeretni, akkor lesz hiteles a tett gesztusa.

Ez a szemléletmód mindenestül az evangéliumhoz köt bennünket. Az evangélium nem szép és fület csiklandoztató szlogenek sokasága, hanem Jézus tanítása és követelménye azok felé, akik követni akarják őt útjukon. Ma az evangélium az utolsó vacsora termébe vezet el bennünket. A legbensőségesebb találkozáshoz, ahol Jézus a legfontosabbról beszél. Parancsot ad. Nem okos tanácsokat mond, hanem követelményeket állít: „Szeressétek egymást, ahogyan én szerettelek titeket”. A szeretetnek van felszíne és van mélysége. Gyakran csak a felszínt keressük, az érzelmeket, azt, ami kellemes, gyönyörködtető, de már ritkábban éljük meg azt, ami a mélység, ami éppen abban mutatkozik meg, hogy „azokat az embertársaimat is, akiket első látásra nem szívlelhetek, vagy egyáltalán nem is ismerem, Isten kedvéért szeretem. Ez csak az Istennel való bensőséges találkozás által lehetséges, amiből akaratközösség születik, és behatol az érzelmekbe. Ekkor tanulom meg, hogy azt a másikat ne csak a szememmel és érzelmeimmel nézzem, hanem Jézus Krisztus szempontjából lássam... Krisztussal együtt nézem, és a másikat ezért többet

tudok adni, mint a külsőleg szükséges dolgok” – ahogyan ezt XVI. Benedek pápa megfogalmazta a szeretetről szóló enciklikájában (*Deus Caritas est 18*). Ez a szeretet indította Apor Vilmos püspököt arra, hogy ne csak a nőket és lányokat védelmezze, de szívből megbocsásson támadóinak és imádkozzék őszinte lélekkel gyilkosaiért is. Ez az, amit Jézus a legnagyobb szeretetnek nevez: életünket adni a barátainkért. Vilmos püspök és Jézus között nem hivatali, amykönyvi kapcsolat volt, hanem barátság. Ezt a barátságot az Úr mindnyájunknak felkínálja, amikor a szentmisében nekünk ajándékozza az értünk megtört testét, az eukarisztiában. Azért vesszük őt magunkhoz, hogy tudatában legyünk annak, a szeretet tőlünk is azt kívánja, hogy megtörjük önmagunkat testvéreinkért, mert ebben áll a szeretet. Másokat megtörni nagyon könnyű dolog, önmagamat megtörni a másik szeretetéért, már embert próbáló feladat. A barátságot csak Jézus adhatja nekünk, ahogyan mondja is: Nem ti választottatok engem, hanem én választottalak titeket. Ő választott a barátságára, mert bízik bennem, mert hiszi, hogy rajtam keresztül emberibbé és keresztényibbé lehet tenni ezt a világot.

„A mai világnak nagy veszedelme az egyénközpontú szomorúság, mely a kényelmes és kapzsi szívből, a felszínes élvezetek beteges kereséséből, az elszigetelt lelkiismeretből fakad. Amikor az egyén benső élete bezárkózik a saját életébe, akkor nem marad hely mások számára... Sokan esnek ennek áldozatává, és érzéketlen, elégedetlen, élettelen személyekké válnak. Ez nem Isten ránk vonatkozó vágya” – írja Ferenc pápa az Evangélium gaudium apostoli buzdításában (2). Majd hozzá teszi:

„Meghívok minden keresztényt, éljen bárhol és bármilyen helyzetben, hogy még ma újítsa meg személyes találkozását Jézus Krisztussal”

Mi nem csupán emlékezünk Apor Vilmos vértanúságára, de követni is akarjuk őt az egészen Krisztusnak szentelt életben, hogy barátságából élve, minél hitelesebb tanúi lehessünk az evangélium gyümölcshöz szeretetének.

Ámen

Elhangzott:

Felsőkrisztinaváros,

2014. május 23-án

MI A ZSOLOZSMA ?

Szolgálat !

A zsolozsma egy könyv, amiben benne van az imaórák liturgiája. Írja a wikipédia. Igaz, de ez így túl kevés.

A zsolozsma: Isten egész népének imája, a keresztény imádság igaz iskolája. Akár egyénileg, akár közösségekben végezzük, az egész Anyaszentegyház nevében, és az egész Anyaszentegyházért, sőt az egész világért imádkozunk. Az egységet Krisztus szívéből nyeri ez az imádság. Megváltónk akarta ugyanis, hogy az az élet, amelybe halandó testbe öltözve lépett, a maga könyörgéseivel és áldozatával, a századok folyamán ne szakadjon félbe titokzatos Testében, amely az Egyház. (Zs.Könyv.Ap.Rend.)

Ezért van, hogy az Egyház imája egyszersmind „Krisztus imája, amelyet Testével együtt az Atyához intéz”.

A Zsolozsma tehát az az imádság, amely biztosan eljut Istenhez, hiszen a zoltárokkal benne imádkozik velünk, Jézus Krisztus. Ő a zsolozsmaimádság láthatatlan vezetője.

A zsolozsma: a nap megszentelése, amelyben legnagyobb jelentőséggel a reggeli és az esti imádság bír, amiben Istennek ajánljuk életünket, napunkat, munkánkat. Amikor kérünk és könyörgünk, és amikor hálát adunk a megtörtétekért és meg nem törtétekért, a kapott kegyelmekért. Keretet ad a napnak.

ZSOLOZSMÁZNI JÓ !

2013. őszén Miklós atya kigondolta és meghirdette, hogy aki szeretne megismerkedni a papi zsolozsmával, azokat a testvéreket szeretettel várja szerda esténként, a Szentmise után. Krisztus Király ünnepe előtt össze is jött egy marékra való érdeklődő. Így az egyházi év elején, az adventet már tanulással kezdtük. Megismerkedtünk a zsolozsmáskönyv felépítésével és a zsolozsmázás rendjével. Megtanultuk „forgatni” ezt a vaskos könyvet. Az összekovácsolódott 5-6 fős kis közösség februárra már megtanult „együttimádkozni”. Így sok gyakorlás után – a Húsvéti idő szombat estéin bátorokdtunk a templomban is, az érdeklődő testvérekkel együtt, az esti dícséretet elimádkozni.

„Tanév” vége felé szeretnék köszönetet mondani minden kedves segítő és imádkozásban résztvevő testvérünknek.

Szeptemberben szeretettel visszavárjuk a régi és új zsolozsmázni szerető kedves testvéreket.

Különösen a fiatalokat, akik szép hangjukkal, énekléssel segítenének szebbé tenni a liturgiát.

Faklen Mária

hiszek

és szeretem szavaidat
(vö. Zsolt 119,127)

Felvállalsz, Uram?

Félelemtől szorongatott szívvel kérdeztem ma hajnalban Krisztus Uramat: Ebben a nagy dicsőségben jelent-e még valamit számodra a mi földünk? Palesztina útjai, ahol minket kerestél? Mond-e Neked még valamit az én nevem? A húsvéti titok, a szeretetnek a misztériuma. A szeretetnek pedig igazában két nagy kísértése van; illetve bennünk, akik az Úr által szeretve vagyunk, két szorongató kétely merül fel.

Az egyik: Aki engem szeret, az Úr, vállal-e engem nyomorúságom legmélyén? A bűneimben? Vállal-e olyan mélységben, amelyben senki emberfia nem vállalna már? Erre válaszol Nagyszombat misztériuma.

A másik: Aki engem szeret, az Úr, vállal-e engem dicsőségének tetőfokán? Megvall-e engem, mikor majd mindenek térdet hajtanak neki a mennyben, a földön és az alvilágban? Egy barátság valódisága először a mélységben méretik meg: Aki szeret, elhagy-e engem nyomorúságom feneketlen mélységében, vagy kitart mellettem? Ha kitartott, következik a második próbatétel: elfelejt-e engem dicsőségének tetőfokán? Mellékszereplő, vagy netán pusztán statiszták lesznek-e, amikor ő az örök ünneplés asztalánál ül az Atya dicsőségében, vagyis ahol én már semmit sem tudok hozzáadni az ő dicsőségéhez. Szeret-e továbbra is engem? Emlékezik e rám? Keres-e engem

Jézus abban a mérhetetlen nagy tömegben, az angyalok és arkangyalok, a szeráfok és fejedelemségek előkelő mennyei parlamenti fogadásán? Jelentek-e még akkor is számára valamit?

Ugye megérezitek, milyen komoly szorongás ez? Üdvösségünk miatt szorongunk, mert az olyan mennyország, ami szinte rám kényszerített euforikus boldogság, meglehetősen ijesztően hat. Az én mennyországom csak Jézus maga lehet, akit szeretek és azok, akiket szeretek őbenne.

A mai ünnep választ ad erre a legnagyobb szorongásra. Jézus ma megvall engem Atyja és angyalai előtt! Nem szavakkal. Szavakkal majd az utolsó napon vall meg, miután én is megvallottam őt az emberek előtt. Ma nem szavakkal, hanem mennybenmenetele tényével vall meg engem, mert a mai napon Jézus az én emberi természetemben jelenik meg Isten örökkévalóságának világában. Teste, amelyet értem vett fel, nem jelmez, amelyet emlékül vitt magával távoli barátjától, mintha amerikai ismerősöm szülőfalum népviseletébe öltözne be, hogy otthon bemutassa a magyar népviseletet.

Amit Isten magával visz örökkévaló életébe, annak elmondhatatlan nagy jelentősége van. Jézus nem népviseletként, nem ruhaként vette fel emberi természetemet!

Megérted ezt, keresztény?

Barsi Balázs

Anyakönyv 2014. március–május

Az Egyház új tagjai:

Vígh Mikolt Anna
Bodroz Zsófia Éva
Fodor Zsófi
Balog Gábor
Balog Katalin
Balog Gergő
Balassy Anna Ilona
Hajdu Hanga Nóra

Akiktől búcsúzunk:

Vörös Antalné (72)
dr. Csorba Jánosné (89)
Fülöp Jenőné (74)
Wertheim László (82)
Halász József (89)
Lipták Jánosné (92)
Szelner Katalin (69)
Takács Tibor (87)
Domonkos Béláné (70)
Czike Sándorné (86)
Kámán József (81)
Koltai Jenőné (90)
Babati Lajos (95)
Varga Teodóra Mária (67)
dr. Szporny Gyula (79)
Zoltay Sára (91)
Lézsai Zoltán Géza (83)
Csibi Lajos (84)
Váci Istvánné (63)
Laskóy János (89)
Peresztegi Erzsébet (68)
Kovács László (92)
Zábó Lászlóné (94)
Németh Ferenc (89)
Török István (83)
Gyenge Imre (83)
dr. Jakab Lajosné (89)
Sükösd Judit (74)

A Felső-krisztinavárosi Keresztelő Szent János Plébánia közösségének lapja
Megjelenik évente ötször: adventre, nagyböjtre, húsvétra, Te Deumra és Veni Sanctéra
XV. évfolyam, 4. szám 2014. Te Deum.

Szerkesztik: Molnár Miklós atya, Lukács Krisztina, Muhi András, Honti András, Máriáss Mihály
felsokrisztina@felsokrisztina.net – www.felsokrisztina.net

Az újság ingyenes, előállítási költsége példányonként 50Ft. Kérjük a kedves híveket,
amennyiben tehetik, támogassák a lap további megjelenését. Köszönjük.